

SVĖDASŲ VARPAS

2017 m. gegužės mėn.

Nr. 5 (11)

Leidžiamas nuo 2016 m. liepos 1 d.

Darbo kodekso aktualijos

Lietuvos Respublikos Vyriausybė savo posėdyje 2017 m. balandžio 19 d. pritarė LR Trišalėje taryboje suderintam naujam Darbo kodeksui ir perdavė jį tvirtinti Seimui.

Lietuvos pramonininkų konfederacijos viceprezidentas, LR Trišalės tarybos narys Jonas Guzavičius „Svėdasų varpui“ pasakė, kad svarbiausias derybose pasiektas pokytis – suteikta daugiau įgaliojimų darbuotojų atstovams derėtis, Trišalė taryba galės tęsti savo derybas ir siūlyti įstatymo pataisais ir po liepos 1 dienos.

ELTA paskelbė svarbiausias naujoves, kurios įsiteisės, priėmus naująjį Darbo kodeksą.

Remiantis susitarimais, darbdaviai privalės vesti visų darbuotojų, išskyrus dirbančių pagal nekintantį darbo grafiką, laiko apskaitą.

Palengvintos sąlygos gauti nedarbo išmoką. Teisę į nedarbo išmoką turėtų

Jonas Guzavičius

žmogus, kuris iki įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje turi ne mažesnę kaip 12 mėnesių nedarbo draudimo stažą per paskutinius 30 (o ne 24, kaip nurodyta priimtame Nedarbo socialinio draudimo įstatyme) mėnesių.

Sutarta, kad kasmetinių atostogų

dienos, sukauptos iki naujo Darbo kodekso įsigaliojimo (liepos 1 dienos), bus perskaičiuojamos darbo dienomis, įvedant koeficientus, kurie priklausys nuo sutartos kasmetinių atostogų trukmės.

Pagal naująjį susitarimą darbuotojai per savaitę negalės dirbti ilgiau nei 60 val., įskaitant papildomą darbą ir viršvalandžius. Dirbantiems pagal suminę darbo laiko apskaitą taikomas 3 mėnesių apskaitinis laikotarpis, o maksimalus darbo laikas – ne daugiau kaip 52 val. per savaitę, neįskaitant papildomo darbo ir šio apribojimo netaikant budėjimui.

Šalys taip pat sutarė, kad darbuotojai per metus galės atostogauti 20 darbo dienų, o papildomos ir pailgintos atostogos bus reguliuojamos Vyriausybės nutarimais.

Stasys Gavenavičius

Padėkime Alaušo ežerui išlikti

Neteko sutikti žmogaus, kuris nemylėtų Tėvynės, nesirūpintų tėviške ar netvarkytų savo gimtųjų namų. Šis jausmas yra įgimtas ir lydi lietuvių visą gyvenimą. Svėdasiškiai – ne išimtis.

Tvarkyti Svėdasuose yra ką. Reikėtų kloti plytelių šaligatvius, tinkamai apšviesti gatves, nutiesti dviračių takus, pasodinti parką ir pan. Tiesa, iki tol gyventa ir be to, tačiau laikai keičiasi ir nelaukia. Šiandien tai yra būtina.

Gamtos grožio Svėdasams tikrai užtenka. Garbinga jų ir praeitis. Jau XVI a. kunigaikščiai Radvilos prie Alaušo pastatė rūmus, išaugo miestelio senamiestis, centras, bažnyčia, o mylimas rašytojas Vaižgantas parašė legendą „Alaušo varpas“.

Daug kas čia yra susiję su Alaušo ežeriu, nors jis jau yra stipriai laiko

Algimantas Indriūnas

pažeistas, laukia mūsų pagalbos ir vienas pats galynėjasi su savo likimu. Pakilus vėjui, jis įnirtingai puola pradėjusius pelkėti savo krantus, o jam nutilus, lygiame, kaip veidrodis vandens paviršiuje, atsispindi sustingę, tarsi

įbridę ieškoti nuskendusio savo varpo, Svėdasai... Deja, ežero krantai sparčiai pelkėja, dugną vis storiau dengia žolės, pakrantėse, dengdami ežerą, sparčiai veisiasi ir plinta medžiai bei krūmai. To anksčiau nebuvo. Jaunystėje, plaukiant per ežerą, matydavome jo smėlėtą dugną. Dabar, nuo nendryno iki pat kito kranto, jį jau slepia žolės, o kur kadaise buvo daržai – liūliuoja pelkės.

Lietuvoje ir pasaulyje yra nemažai užpelkėjusių ežerų. Seniai prapuolė Svėdasų pietinėje pusėje tyvuliavęs ežerėlis. Dabar jį ženklina tik vienas kitas akivaras, ir yra pavadintas „Vadų bala“. Joje noksta spanguolės, o vakarais siaučia uodai. Kazkada Alaušą išliktų toks pat likimas.

Nukelta į 2 p.

Padėkime Alaušo ežerui išlikti

Atkelta iš 1 p.

Vilties kibirkštėlė padėti ežerui sužibo 2001 m., kai Vyriausybės sudarytame „Valytinų užpelkėjančių ežerų sąrašė“ Alaušas buvo įrašytas pirmuoju. Mokslininkai, atlikę iki 2009 m. specialius tyrimus, parengė detalų ežero restauravimo planą ir darbų sąrašą, paskaičiavo jų kainas. Iš viso darbai kainuotų apie du milijonus eurų (plačiau žr.: „Alaušo varpas“, 2017, nr. 4, p. 1–2). Deja, jokios kitos pagalbos, išskyrus minėtus tyrimus, per šešiolika metų ežeras nesulaukė. Neatrodė, kad čia kas keistųsi ir artimiausiu metu.

Iniciatyvos prižiūrėti ežero pakrantes turime imtis pagal išgales patys. Pirmiausia, reiktų ryžtingiau visuose lygiuose skleisti ežero priežiūros idėją ir visais tinkamais metodais skiepyti supratimą apie Alaušo reikšmę Svėdasų gyventojams, jų svečiams bei poilsiautojams. Jeigu kasmet, nors kiek pagerintume poilsiui sąlygas, pritrauktume daugiau ir daugiau turistų, jie pagyventų miestelio gyvenimą, imtų stiprėti jo ekonomika.

Kita vertus, šalia pagrindinių Alaušo ežero restauravimo darbų, mokslininkai yra numatę programoje ir kasmetinius jo priežiūros bei tvarkybos darbus. Pavyzdžiui, kasmet šienauti pakrantes. Argi negalėtų visi tie gyventojai, kurių žemės sklypai ribojasi su ežeru, imtis iniciatyvos nušienauti pakrantes? Tačiau žolė pjaunama tik Svėdasų centre ir kapinėse.

Iki šiol nerengiamos talkos ežero

nendrėms ir pakrančių piktžolėms, krūmams bei medžiams šalinti. Pasak mokslininkų, tai privalu daryti kasmet! Jei nespėta vasarą, darbus būtina atlikti žiemą, užšalus ežerui. Tam gyventojai galėtų panaudoti savo turimus įrankius. Reiktų tik 8–12 vyrų talkos.

Kol Vyriausybės planas nevykdomas, pinigų nėra, o kapitaliniai valymo darbai nevyksta, kai kam iš gyventojų gali atrodyti, jog visa tai – natūralu. Neapsirikime. Čia kalbame ne apie ežero renovaciją, bet apie kasmetinius ir privalomus jo priežiūros procedūrinius darbus. Šiandien, matant apgailėtiną ežero būklę ir liūdną ateitį, kyla aibė klausimų. Ko delsiama, tyliama ir nieko nuo 2001 m. nedaroma? Kodėl taip ilgai Svėdasuose ši problema nesprendžiama? Kur kasmetinės paraiškos ežero valymo einamiesiems darbams atlikti? Pagaliau, ko tyli ir taikstosi su tuo respublikinės gamtosaugos ir Svėdasų administracinės bei visuomeninės institucijos: seniūnija, bendruomenė, parapija ir kt.

O kol kiekvienas rasime į šiuos klausimus sau deramus atsakymus, pagalvokime visi, kaip mes kartu, vieninškai sujungę savo jėgas, galėtume padėti Alaušo ežerui ateinančią vasarą lengviau išgyventi ir ilgiau išlikti. Sunku įsivaizduoti, kad Anykščių rajono savivaldybė nuo to galėtų nusišalinti ir nepadėtų šios problemos spręsti.

Algimantas Indriūnas,
*Svėdasiečių draugijos „Alaušas“
Garbės pirmininkas*

Svėdasiečių mėgiamas Alaušo ežeras

Draugijos taryba ruošiasi šventei

Šių metų balandžio 6 dieną, Vilniuje, Karininkų ramovėje įvyko neeilinis Svėdasiečių draugijos „Alaušas“ tarybos posėdis. Svarstyti klausimai – pasiruošimas draugijos įkūrimo bei veiklos dešimtmečio jubiliejui ir organizaciniai šventės reikalai.

Pirmiausia tarybos nariai aptarė jubiliejaus programos projektą. Jie nutarė rengti šventę ne Vilniuje, kaip seniau siūlyta, bet 2017 m. gegužės 6 dieną gimtuosiuose Svėdasuose. Draugijos pirmininkė Rita Skaržauskienė informavo apie numatytą renginių seką. Jie prasidės 12 valandą Svėdasų parapijos Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčioje Šv. Mišiomis už mirusius ir gyvuosius svėdasiečius (pamaldos jau užsakytos). Apie 13 valandą kraštiečiai ir svečiai rinksis Svėdasų Kultūros centre (buvę Kultūros namai). Čia, koncertų salėje numatytas didžiausias jubiliejaus renginys, kuris, manoma, truks apie dvi valandas.

Svarstant šventės organizacinius reikalus, kalbėta apie būtinus atlikti darbus, informacijos apie jubiliejų draugijos nariams ir kraštiečiams sklaidą, aptarti atskiri programos projekto numeriai, jų atlikėjai ir vadovai, kalbėta apie galimybę pasikviesti mėgstamus dainininkus bei muzikantus.

Siekiant, kad programa būtų įvairi, nutarta rinkti iš kraštiečių įdomiausias draugijos istorijos nuotraukas ir parodyti jas skaidrėse. Pritarta siūlymui kviešti į šventę visus svėdasiečius, informuojant juos apie renginius skelbimais, kvietimais, elektroninio pašto laiškais ir telefonais. Taryba tikisi, kad pirmoji jubiliejinė draugijos šventė bus visiems smagi ir įdomi. Žinoma, viskas priklausys nuo mūsų pačių ir kitų dalyvių, nes, kaip sakoma, „kur skamba juokas ir muzika, liūdesiui nėra ką veikti...“

Pabaigoje Irena Matelytė-Sirusienė paskelbė gerą žinią – už draugijos „Alaušas“ ir Svėdasų seniūnijos lėšas jau nupirkta medienos ir geležies suoleliams, kurie, kaip draugijos jubiliejinė dovana kraštiečiams, bus pastatyti Svėdasų centre, šalia vietinių autobusų stotelės. Šiuos darbus ketinama baigti iki jubiliejaus.

Rita Skaržauskienė-Šimkevičiūtė,
*Svėdasiečių draugijos „Alaušas“
pirmininkė*

Kaip Motiejus Valančius blaivino tautą

Degtinė buvo vienas iš pelningiausių verslų carinėje Rusijoje, užvaldžiusioje Lietuvą. 1860 m. Rusijoje buvo 77 386 smuklės. Valstybės išdas gaudavo didžiules pajamas. 1859–1863 m. mokesčiai už degtinės gamybą ir pardavimą sudarė 46 proc. visų carinės Rusijos imperijos pajamų.

M. Valančius 1858 m. spalio 11 d. pradėjo blaivybės sąjūdį. Jis reguliariai skelbdavo ganytojiškas „Blaivybės gromatas“. Jose išreikšdavo savo tikėjimą žmonių dorovingumu, taip pat įspėdavo: „Argi negana mūsų žemaičiai ir lietuviai nuo arielkos privargo per du šimtu metų? Ar maž jau nelaimių išsipylė per tiek laiko ant vargdienių žmonelių?“

Valančiaus ir jo artimiausių pagalbininkų veiklumas davė vaisių. 1860 m. duomenimis iš 820 754 Kauno gubernijos katalikų blaivybės įžadus buvo davę ir į brolių knygų užsirašę 688 464 asmenys. Rusų valdininkų surinktomis žiniomis iš apskričių, blaivybę esą priėmę nuo 59 proc. ligi 97 proc. katalikų. 1860 m. Kauno gubernijoje blaivininkų buvo 83 proc., Vilniaus

Žemaičių vyskupas Motiejus Valančius

–51,9 proc. ir Gardino 59 proc., kaimiškose parapijose blaivininkai sudarė iki 90 proc. Didelis blaivybės kliuvinys buvo dvarininkų interesai. Jie laikė bravorus, varė spiritą, stengėsi savo produktą parduoti savo valdų žmonėms. Todėl kiekviename sodžiuje, maždaug kas 3–5 varstai pakelėse statė karčiamėles ir dideles karčiamas. 1859 m. kovo 14 d. M. Valančius parašė „Gromatą į dvarininkus“: „Dabar kreipiamės į Jus, garsius nuopelnais, valdžia, reikšmingumu, kilme bei turtais... Mylėdami savo liaudį ir

nuoširdžiausiai jai linkėdami amžinojo ir laikinojo gėrio, imkitės tėviškos globos ir priežiūros, kad niekas neatsiskirtų nuo bendrojo siekio. Visiškai panaikinkite degtinės ir romo vartojimą savo valsčiuose ir namuose, nutraukite gėrimų pardavinėjimą, pašalinkite progas, tai net silpnieji ir nesusilaikantys neturės kur pasigerti ir atkristi į senąją nuopolį. Daug laiko nepraeis, ir visi įsitikins naudingais reformos vaisiais; nepataisomieji nueis į kapą, išaugs nauja žvali bei stipri karta ir ateis tikras visapusiškas atgimimas.“

Smuklių savininkai bei nuomininkai buvo žydai. Testamentinėje gromatoje M. Valančius rašo, jog „žydai davinėjo man didžius pinigus, bile tikrai įsakyčiau kunigams nebšaukti ant girtuoklių. Atmečiau pinigus...“

M. Valančius tęsė pradėtą darbą. Parašė 19 „Blaivybės gromatų“, parengė ir 40 000 egzempliorių tiražu išleido Blaivybės brolijos įstatus. Leidiniais, gyvu žodžiu, pavyzdžiu skatintas blaivybės sąjūdis įgijo neregėtą mastą.

Nukelta į 4 p.

Ateitis priklauso jaunimui

Dabartinei Lietuvai labai aktuali politinė, ekonominė ir socialinė problema – subalansuoto ryšio nustatymas tarp sostinės ir provincijos. Vis dažniau skamba mintis, kad mūsų valstybėje yra dvi Lietuvos: viena – tai Vilnius, o kita – visa tai, kas lieka už Vilniaus ribų. Realybė tokia, kad vis ryškiau pastebima „dviejų greičių“ Lietuva. Vienoje pusėje kaupiasi mokslas, intelektas, pinigai, valdžios institucijos, kitoje užkalbinėjami namų langai, nyksta kaimai, apleidžiami miesteliai, silpnėja mokyklinio, medicininio, susiekimo, kultūrinio gyvenimo infrastruktūra. Itin skauda demografinė situacija rajonuose su skaitlinga emigracija į didmiesčius ir į užsienį. Niekas nežino, kaip klostysis sekančių kartų savivaldos istorija, tačiau norėtusi tikėti, kad šiandienos jaunimas yra tartum nematomas kertinis akmuo, ant kurio bus statomi modernios, laisvos tautos ir valstybės gyvenimo rūmai.

Svėdasai – labai savitas, istorijos ir žavesio kupinas ežerų, pušynų, žymių žmonių kraštas. Miestelio ir jo apylinkių grožiu gėrėjosi bei didžiavosi ne vienas žymus kraštietis: kunigas, poetas, rašytojas, gydytojas, dailininkas, muzikas, žurnalistas ir kt. Įgyvendinta nemažai programų, bet šiuo metu būtina nesustoti, visų pirma kiekvienas turi pradėti nuo savęs, mobilizuoti kitus perspektyviems ir būtiniems bendruomenei darbams. Miestelyje yra nemažai erdvių, kurios neatitinka šiuolaikinių gyventojų poreikių. Pirmiausia reikia sudaryti sąlygas jaunimui veikti, kurti, vystyti verslą, pasilikti čia gyventi. Būtina daryti tai, kas skatintų Svėdasus augti, gražėti, tobulėti kultūros srityje, diegti naujoves, ypatingą dėmesį skirti vaikų ir jaunimo auklėjimui. Reikia praktiškai įrodyti, ką svėdasiškiai gali padaryti savo jėgomis.

2019 metus Lietuvos Respublikos Seimas paskelbė rašytojo Juozo Tumo-

Vaižganto metais. 2019-aisiais bus minimas šio kunigo, lietuvių prozos klasiko ir literatūros istoriko, visuomenės veikėjo 150-osios gimimo metinės. Maleišiai, Svėdasai ir jo apylinkės – J. Tumo-Vaižganto kraštas. Jis mums visiems brangus.

Lietuvos Respublikos Seimo priimtu sprendimu iškeliami Anykščių rajonui, Svėdasų seniūnijai ir bendruomenei, parapijai, draugijai „Alaušas“, Svėdasų Juozo Tumo-Vaižganto gimnazijai ir bibliotekai dideli uždaviniai. Ypatingą dėmesį siekiama sutelkti į J. Tumo-Vaižganto 150-osioms metinėms skirtus kultūrinius renginius.

2016 m. gruodžio mėn. „Svėdasų varpė“ rašyta, kad reikia parengti bendrą priemonių planą. Tačiau, praėjus pirmajam šių metų ketvirčiui, J. Tumo-Vaižganto krašto gyventojai šio plano vis dar nemato.

Stasys Gavenavičius

PUOSELĖKIME SAVO GIMTĄJĄ TARMĘ

Svėdasiškių draugija „Alaušas“ nuolat mena ir puoselėja savo gimtąją tarmę. 2010 m., kartu su LMA Lietuvių kalbos instituto mokslininkais, Karininkų ramovėje surengė svėdasiškių tarmės vakarą, kuriame dalyvavo ir Aukštaitijos bei Žemaitijos bendruomenių Vilniuje atstovai. 2011 m. kalbos šventę su mokslininkais suorganizavo Svėdasuose. Ramovėje draugija surengė vakaronių, kuriose buvo skaitomi tekstai ir kalbama svėdasiškių tarme. Šiemet naujoje laikraščio „Svėdasų varpas“ rubrikoje „Puoselėkime savo gimtąją tarmę“ su svėdasiškių šnektą supažindinsime ir skaitytojus. Žemiau skelbiame pirmąjį mūsų kraštiečio, inžinieriaus Rimanto Banio pasakojimą, parašytą svėdasiškių tarme.

Redkolegija

*****

AŠ, LADZIUKAS IR JUZA

Augom susiedijoj... Aš, Ladziukas ir Juza. Kartu zbitkyjom, e tadu zabavų nebuvo, tai žaizdavom čižikų, kerepētų. Aidavom prie sinsiaurio akleikų gaudyt. Aldijos nebuvo, tai imbrizdavom vandenin viršum kelių ir meškeriadavom. E jei užsikabindavo kakia žabala polša, tai nešdavom par visų Žydų uyltelų, kad visi matytų, kokie esam šumni rybakai.

Aš tai užbaigiau du skyrius. Skaityt maku, e ko daugiau reikia? Prauda, rašyt nelabai išaina, ale gi pisorium tai ir nenariu būt. Dziegoriaus neturiu, ale adynas pažįstu. Iš Svėdasų nebuvo išvažiovys; ai prauda, du kartus buvau Anykščiuos. Vieno kart – kai pasų gavau, e kito kart – kai vaiskan jėmė. Ale nepojėmė. Mat galvaj kažno kų rodo. Mon davėjo – jei galvaj nieko nerunda, tai tik tadu kariuomenėn pojema.

Dabartės visi ukvotyja svieto pamaty. E aš ir be važiovimo visų svietų esu

motys. Anundej klebanas soko, varpinėj no zvono virvė nutrūko, tai, maž lacka, užriši. Gvalt raikia, e tai mišiam pazvonyt nemožna. Pamysliau, kom tų glupstvų raikia. Viškai neakvotyjau keberiaties. Ko čia cegatis, e ir česo neturiu. Aš gi tai ir bažnyčion tik par otlaidus nuveinu. Nigdi spavedatis nebuvo. Mat pas davotkų paterių neišmakau, tai ir prie kamunijos nepriloidė. Ale onas pristajo, kaip untos lopas pre rūros. Drebnais žadėjo atsirokuot. Nezgrebna buvo atsakyt.

Negi klebanas lips... Onas toks blaznas, delekatnas, kaip mūkelo. Dar vejas nupūs. E ti nei skodų nei liesvų. Oi striako buvo, ale iš noravo užsikabariajau. Vešpate, taigi iš varpinės visas svietas motos. Kaip abzdairiau, tai kaip saulo sukas, viskų pamačiau. Polaukiškės, Būtenai, Sausalaukė, Girelo, Grikepeliai, Pauriškės, Galvydžiai, Vaitkūnai, Gudany, Kunigiškės, Malaišiai, Kušliai, Vikanys, Sliepsiškės, Čiukai, Zoviškės, Bajarai, Rimdžiai, Jadkanys, Miškiniai, Gykiai, Maliakalnys, Kraštai, Daujačiai, Savičiūnai, Drobčiūnai, Vilučiai, Norbūčiai, Auloliai, Mikieriai, Liepagiriai, Kušliai, Vilkabrukiai, Žaliaji. E ku ti šnekėt apie Dvoro ar Alaušo ežerus, kai net Jara ir Vosintėlis – kaip int delno. Švintaji net motos.

Tai vot ir pamisliau, kogi tie žmanės dašyjas, norėdami svieto pamaty. Goli gi Svėdasų varpinėn užlipt. Viskų pamaty. Kad tik veizolai iš kuktos neišlaktų.

Nelabai maku rašyt, tai paprašiau Bonio Rimantų pabūt už pisorių. Onas irgi nelabai maka, ale biški geriau kaip ošen. Apie tų nečesėlį Juzų ir Ladziukų, tai kito kart paposakosiu...

Rimantas Banys,

Svėdasiškių draugijos „Alaušas“ narys

Kaip Motiejus Valančius blaivino tautą

Atkelta iš 3 p.

Po vienerių metų nuo blaivybės paskelbimo rusų išdo pajamos iš akcizo už parduodamą degtinę Kauno gubernijoje nukrito 67 proc. o Vilniaus – 38 proc. Sumažėjo degtinės gamyba.

Išplitus blaivybei, 1859–1862 m. valstybė iš Kauno gubernijos neteko 3 731 102 rublių pajamų. Iki 1864 m. balandžio 24 d., kai blaivybės brolijos M. Muravjovo įsakymu buvo panaikintos, jau buvo iki 5 milijonų rublių nuostolių, o žmonėms davė neįkainojamų gėrybių: pakilo dora, pasitaisė gyvenimo sąlygos, sklido šviesa, sustiprėjo tautinė sąmonė.

Blaivią tautą sunkiau valdyti. Caro valdžia ėmėsi represijų prieš blaivybės sąjūdį. Vilniaus generalgubernatorius M. Muravjovas 1864 m. uždraudė blaivybės brolijas kaip politinę akciją, grasino didelėmis bandomis, karo teismais. Bet blaivybės idėją M. Valančius puoselėjo iki pat savo mirties. Apie 1875 metus M. Valančius parašė du testamentinius laiškus, skirtus liaudžiai ir žemvaldžiams. Rašė: „Visuomet žodžiai mirštančiojo tėvo yra užvis minėtini ir užlaikytini, dėl to tai ir aš, matydamas amžių savo bengiantis, leidžiu prie jūsų tą gromatą, kaipo kokį testamentą, idant geriau įsidėmėtumėte ir atmintumėt. Norėčiau po smerčio dar būti jums naudingas ir būsiu, jei, skaitydami tą raštą, užlaikysite perspėjimus tame pradėtus.“

Gerbiami svėdasiškiai, šios M. Valančiaus mintys, įdėtas darbas šiandien reikalingi ir mūsų kasdieniniame gyvenime. Pažvelkime, kas vyksta Lietuvoje, kai apsvaigę nuo alkoholio, narkotikų vyrai ir moterys žudo vaikus, jaunas mergaites, senolius, kiek nelaimių keliuose, kiek nesutarimų šeimose ir kt.

Dėkime visi pastangas, kad lietuvių tauta eitų mokslo, kūrybos, išradinumo, katalikiškos dorovės keliu.

Zosė Kalėdienė

*Šį leidinio numerį finansavo Svėdasiškių draugija „Alaušas“.
Pirmininkė Rita Skaržauskienė-Šimkevičiūtė*